

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, v právní věci žalobců **a) Mgr. F. B.**, bytem K., M. a **b) I. P.** bytem S., P., obou zastoupených JUDr. Antonínem Kousalem, advokátem se sídlem Rooseveltova 50, 251 21 Říčany, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) J. Č., B., P., zastoupen Mgr. Jiřím Slavíkem, advokátem se sídlem Zborovská 49, Praha 5, 2) Ing. Č. K., L., P., 3) V. Č., 4) M. Č., oba bytem M., P., 5) R. s.r.o., K., M., osoby zúčastněné na řízení 3), 4) a 5) zastoupeni JUDr. Antonínem Kousalem, advokátem se sídlem Rooseveltova 50, 251 21 Říčany, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, č. j. 172062/2013/KUSK-DOP/Svo, o odstranění pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, č. j. 172062/2013/KUSK-DOP/Svo, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **31.040,- Kč**, a to k rukám jejich právního zástupce, JUDr. Antonína Kousala, advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se dvěma samostatnými žalobami domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný jejich odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Klokočná (dále jen „silniční správní úřad“ nebo „SSÚ“) č. j. OU/VD/038/2011 ze dne 20. 9. 2013 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím silničního správního úřadu bylo

uloženo oběma žalobcům odstranit z veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se na pozemcích parc. č. , , , a v k.ú.z. Klokočná, pevné překážky. Současně žalobci navrhli, aby jejich žalobám soud přiznal odkladný účinek.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 3. 3. 2014 č. j. 46 A 9/2014-96 spojil řízení o obou žalobách ke společnému projednání. Usnesením ze dne 6. 5. 2014 přiznal soud žalobám odkladný účinek.

Žalobci v žalobě uvedli, že žalovaný v rozhodnutí kopírujícím rozhodnutí silničního správního úřadu vychází ze zcela nesprávného skutkového a právního stavu a nesprávných premis, čímž dochází k věcně a právně pochybnému rozhodnutí.

Předně namítli četná procesní pochybení silničního správního úřadu. Zpochybnili celý způsob vedení řízení Mgr. S., který dle žalobců nebyl úřední osobou. Dále uvedli, že proběhlé řízení vykazovalo závažné nedostatky, zvláště pokud se týče provádění výsledků svědků, speciálně p. F. K.. Otázky pokládané Mgr. J. S. byly dle žalobců vesměs návodné a Mgr. S. za vypovídající fabuloval odpovědi, jako např. při výpovědi pí M.. Rovněž zpochybnili průběh ohledání na místě ze dne 9. 1. 2013, jelikož žalobcům nebylo v příslušném časovém předstihu doručeno nezbytné usnesení dle § 54, odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce a) rovněž namítl, že mu byla zcela neopodstatněně uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč. Dále žalobci uvedli, že zaměření pozemkových parcel geodetem proběhlo v jiném termínu, než byl silničním správním úřadem oznámen a došlo tak rovněž k porušení ustanovení § 7 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením. Rovněž uvedli, že přístup SSÚ v dané věci je evidentně předpojatý a šikanózní.

Kromě shora uvedených procesních pochybení zpochybnili žalobci závěr správních orgánů, že komunikace, z níž jim bylo uloženo překážky odstranit, je veřejně přístupnou účelovou komunikací podle ustanovení § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Namítli, že SSÚ i žalovaný pochybili, pokud neřešili otázku, zda se v dané věci jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, v samostatném řízení. Rovněž namítli, že se správní orgány nezabývaly tím, kudy přesně měla údajná veřejně přístupná účelová komunikace vést. Také uvedli, že neexistuje jednoznačný adresný, určitý a srozumitelný souhlas vlastníků zmiňovaných parcel, ani jejich právních předchůdců. Uvedli, že původní vlastník pozemků F. K. v předmětné lokalitě přes 30 let nebyl a tudíž nikoho po cestě chodit ani jezdit neviděl. Neměl tedy potřebu se aktivně bránit, a proto nelze takovýto stav klasifikovat jako strpění. O tom, že tudy jezdí motorová vozidla, neměl žádnou povědomost. Zcela explicitně pak F. K. v čestném prohlášení z 26. 1. 2012 uvedl, že k užívání jeho pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace nedal nikdy souhlas. Dále uvedli, že v dané věci nebyla splněna podmínka nutné komunikační potřeby a uvedli, že jednak lze obnovit historickou původní polní cestu po parcele č. , která je ve vlastnictví Obce Klokočná, jednak dalším dopravním řešením bezproblémově a komfortně obsluhujícím lokalitu U H., je cesta odtud do Struhařova s pokračováním do Mnichovic. Tento přístup je dle žalobců daleko komfortnější než přístup od Klokočné, kde není taková komunikační potřeba, neboť zde není ani obchod, zatímco ve Struhařově je obchod a lékař a Mnichovice disponují plně rozvinutou infrastrukturou od celé řady obchodů, zdravotnického zařízení, kultury, je zde kostel a mnoho centrálních služeb. Konečně poukázali na reálný stavebně technický stav svých pozemků, na kterých má dle správních orgánů vést veřejně přístupná

úcelová komunikace, jelikož v zimě, na jaře a při dešti jsou zaplavovány vodou a stává se z nich mokřina.

Žalobci rovněž zpochybnili vypořádání svých odvolacích námitek žalovaným. Kromě bodů, které jsou již uvedeny výše, žalobci zpochybnili hodnocení svědeckých výpovědí O. M. st. a O. M. ml., jelikož „*tyto výpovědi nic z toho, co bylo tvrzeno ze strany OÚ Klokočná, nepotvrzují*“. Dále uvedli, že žalovaný dostatečně nevysvětlil, jak SSÚ splnil pokyny, dané mu v předchozím zrušovacím rozhodnutí žalovaného. Také odmítli, argumentaci žalovaného, že zápisy z porad zastupitelů nejsou relevantním důkazem.

Z výše uvedených důvodů navrhli zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek sp. zn. 1 As 3/2013) již standardně připouští, že součástí rozhodnutí o odstranění pevné překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci je i utvoření si úsudku o předběžné otázce její existence. Vzhledem k tomu, že v případě zjišťování existence veřejně přístupné účelové komunikace se pouze osvědčuje její existence, resp. naplnění znaků, není dle žalovaného nutno jakékoliv řízení rozdělovat na řízení samostatná.

K námitce, že nebyl zjištěn přesný průběh komunikace, uvedl, že s ohledem na charakter veřejně přístupné účelové komunikace, a to, že není nutné její stavebně technické provedení, ale postačuje její zřetelnost, existence v terénu, popsal silniční správní úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích dostatečně podrobně průběh a umístění veřejně přístupné účelové komunikace.

Pokud jde o otázku souhlasu předchozího vlastníka předmětných pozemků, pak uvedl, že předchozí vlastník F. K., který v tomto řízení vystupoval jako svědek, předložil i čestné prohlášení, ve kterém prohlásil, že „...*tímto čestně prohlašuji, že ve smyslu svého již dřívějšího prohlášení jsem nikdy nedal souhlas s využíváním pare. č. v k. ú. Klokočná jako komunikace...*“. Ve své svědecké výpovědi dne 28. ledna 2012 však vypověděl, že toto čestné prohlášení mu již napsané přinesl žalobce a) a on jej pouze podepsal. Tvrzení svědka v tomto prohlášení je však v přímém rozporu s jeho jiným vlastnoručně podepsaným prohlášením ze dne 14. května 1987, kdy výslovně potvrzuje, že „...*Uznávám, že je důvodem umístění žumpy, podle platné normy, u chaty na pozemku . Plošná velikost minimální žumy není ředitelná hloubkou žumy pro mělko uložené skalnaté podloží Rozumí se, že minimální část z pozemku musí zachovat prostor účelové cesty pro hospodářský provoz. Správcem cesty je MNV ve Svojeticích...*“. Z těchto skutečností si silniční správní úřad i žalovaný učinil v rozhodnutích odůvodněný úsudek o účelovosti tvrzení svědka p. K. v jeho čestném prohlášení. Ohledně tvrzení žalobců o existenci „komfortní“ cesty do lokality U H. shromáždil dle žalovaného silniční správní úřad dostatek zjištění a podkladů k tvrzení, že taková jiná cesta v době řízení není. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1) se ve svém vyjádření ztotožnila s napadeným rozhodnutím. Osoba zúčastněná na řízení č. 2) žádné vyjádření nezaslala. Osoby zúčastněné na řízení č. 3) – 5) ve svých vyjádřeních podpořily argumentaci žalobců.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

SSÚ dne 27. 09. 2011, po zjištění, že na pozemcích p.č. a v k.ú. Klokočná, byly 25. 09. 2011 umístěny nepovolené pevné překážky zabraňující užívání dosud využívané komunikace, vyzval dopisem žalobce a osobu zúčastněnou na řízení č. 5) k odstranění této pevné překážky ve lhůtě do jednoho pracovního dne od obdržení výzvy.

Na základě předchozího bylo dne 07. 11. 2011 oznámeno zahájení společného řízení ve věci odstranění pevné překážky z veřejně přístupné pozemní komunikace a společně s ním bylo stanoveno ústní jednání. Dne 21. 11. 2011 proběhlo na OU Klokočná ústní jednání za přítomnosti všech účastníků řízení.

Dne 18. 6. 2012 vydal OÚ Klokočná rozhodnutí pod č. j. OU/VD/038/2011, jímž nařídil odstranění předmětných překážek. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Žalovaný svým rozhodnutím č. j. 123137/2012/KUSK-DOP/Svo ze dne 10. 10. 2012 rozhodnutí SSÚ zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dne 20. 09. 2013 vydal SSÚ rozhodnutí č. j. OU/VD/038/2011, kterým bylo uloženo oběma žalobcům odstranit z veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se na pozemcích parc. č. , , , a v k. ú. Klokočná, pevné překážky.

V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že po dobu posledních nejméně 35 let sloužila cesta po pozemcích parc. č. , , , , k. ú. Klokočná, jako dopravní spojení mezi nemovitostmi v lokalitě U H. v obci a katastrálním území Klokočná a pozemní komunikací spojující obce Klokočná a Svojetice. Jako náhrada původní polní cesty, která byla zrušena v první polovině sedmdesátých let 20. století, byla cesta využívána jak vozidly, tak chodci. Kromě zajištění dopravního napojení nemovitostí v lokalitě U H. sloužila předmětná cesta (opět jako náhrada za zrušenou původní cestu) též jako komunikační spojení obcí Klokočná a Struhařov.

Dále SSÚ uvedl, že má za to, že F. K. jako někdejší vlastník pozemků dotčených předmětnou cestou a současně jako právní předchůdce žalobce a) přenechal pozemky parc. č. , , , jakož i pozemky další, po nichž vede předmětná cesta, obecnému užívání, a to přinejmenším konkludentně. Existence veřejné cesty mu nevadila, nikdy nikomu nebránil, aby po cestě chodil či jezdil. Přinejmenším v jednom případě (v roce 1987) aktivně vystoupil ve prospěch existence této účelové cesty, když podmínkou převodu části svého pozemku na jinou osobu učinil zachování prostoru účelové komunikace v dotčené lokalitě.

V otázce existence nutné komunikační potřeby SSÚ odmítl obě alternativní trasy navržené žalobci. Pokud jde o obnovení původní historické cesty, SSÚ konstatoval, že existenci naléhavé komunikační potřeby zajisté nelze zpochybnit teoretickou možností výstavby (zřízení) nové komunikace. Při zvažování, zda v území existuje alternativa posuzované pozemní komunikace, je nutno vycházet ze stavu, který je dán v době rozhodování. Úvahy o tom, zda existuje hypotetická možnost zřízení nového či obnovení historického, v současné době však neexistujícího přístupu k dotčené lokalitě, nejsou při rozhodování silničního správního úřadu o povaze a kategorii určité dopravní cesty na místě.

Cesta opačným, jihovýchodním směrem k obci Struhařov rovněž podle názoru silničního správního úřadu nepředstavuje adekvátní a rozumnou alternativu komunikačního propojení dotčené lokality s dalšími nemovitostmi a především pozemními komunikacemi v území. V zimním období ji totiž v důsledku specifických mikroklimatických podmínek a

charakteru terénu užívat nelze, a proto propojení této lokality s obcí Struhařov není vždy možné, a to zejména pro vozidla integrovaného záchranného systému. Ani v letním období ale tato cesta není dle SSÚ použitelná v rozsahu odpovídajícím posuzované účelové komunikaci. Silnější déšť ji činí prakticky neprůjezdnou, nedostatečnou je rovněž její šíře a také nosnost komunikace v ulici V Z. ve Struhařově, která na tuto cestu navazuje.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí SSÚ potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že SSÚ pokyny, které mu uložil ve svém předchozím rozhodnutí, splnil. V otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců se žalovaný zcela ztotožnil se závěry SSÚ a uvedl, že SSÚ postupoval správně, pokud si o otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace učinil sám úsudek jako o předběžné otázce v probíhajícím řízení. Dále uvedl, že zápisy z porad zastupitelů (které žalobci předložili) nejsou relevantním důkazem, jelikož nebyly předloženy v první instanci a rovněž uvedl, že jejich právní hodnota je pochybná, jelikož předložené dokumenty jsou označeny jako „porada zastupitelů“, což je termín, který zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, nezná.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobci ve svých žalobách uplatnili v zásadě tři skupiny námitek: námitky „procesní“, zpochybňující postup silničního správního úřadu, námitky směřující proti závěru správních orgánů o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na svých pozemcích a námitky „ostatní“, směřující proti některým dalším aspektům rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí SSÚ.

Soud se nejprve zaměřil na námitky, zpochybňující postup silničního správního úřadu.

První žalobní námitkou je vedení řízení před SSÚ Mgr. S., který dle žalobců není úřední osobou dle správního řádu. Tato námitka není důvodná. Ze správního spisu soud zjistil, že Mgr. S. byl pověřen činit úkony správního orgánu ve správním řízení, a to pověřením ze dne 10. 11. 2011.

Ve druhé žalobní námitce žalobci zpochybnili postup SSÚ při výslechu svědků M. a K.. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Ze správního spisu bylo zjištěno, že oba svědci byli řádně předvoláni a ani protokoly o jejich výpovědi nesvědčí tomu, že by otázky jim kladené byly jakkoliv úskočné (jak tvrdí žalobci) nebo že by ze strany SSÚ došlo při těchto výpovědích k nějakým pochybením. Soud má za to, že obě výpovědi proběhly zcela standardním a zákonným způsobem.

V třetí žalobní námitce žalobci zpochybnili průběh ohledání na místě ze dne 9. 1. 2013, jelikož žalobcům nebylo v příslušném časovém předstihu doručeno nezbytné usnesení dle § 54 odst. 1 správního řádu. V této otázce dává soud žalobcům za pravdu. Podle ustanovení § 54 odst. 1 správního řádu „*Vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, postupuje se podle § 138*“. Silniční správní úřad však žalobce informoval o ohledání věci pouze výzvou, tedy nikoliv usnesením, přičemž toto pochybení již

nemohl napravit tím, že usnesení předal až při úkonu samém. Soud však konstatuje, že se jedná pouze o drobné formální pochybení nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož ze správního spisu jednoznačně plyne, že žalobci byli o ohledání na místě včas informováni a k porušení jejich práv tak nedošlo.

Čtvrtou žalobní námitkou žalobce a) namítá neoprávněnost pořádkové pokuty, jež mu byla uložena. Tato námitka není důvodná. Zákonnost uložení pořádkové pokuty není pro projednávanou věc relevantní. Proti jejímu uložení je možné bránit se v samostatném řízení, což žalobce a) ostatně učinil a u zdejšího soudu je pod sp. zn. 51 A 16/2013 vedeno řízení o jeho správní žalobě, kterou se právě této uložené pokutě brání. Aniž by soud jakkoliv předjímal výsledek tohoto řízení, pro posouzení zákonnosti rozhodnutí „ve věci samé“ není výsledek tohoto řízení podstatný.

V páté žalobní námitce žalobci uvedli, že zaměření pozemkových parcel geodetem proběhlo v jiném termínu, než byl silničním správním úřadem oznámen a došlo tak rovněž k porušení ustanovení § 7 zákona o zeměměřictví. Ze správního spisu vyplývá, že dne 16. 5. 2013 oznámil SSÚ, že dne 30. 5. 2013 dojde k provedení zaměření pozemkových parcel. Toto oznámení bylo právnímu zástupci žalobců doručeno dne 21. 5. 2013. Ze správního spisu však plyne, že zaměření parcel bylo provedeno později během první poloviny června roku 2013, již bez oznámení konkrétního termínu žalobcům. Soud tak konstatuje, že došlo k porušení ustanovení § 7 zákona o zeměměřictví, podle kterého *„Pověření zaměstnanci orgánů uvedených v § 4 odst. 2 a osoby oprávněné vykonávat zeměměřické činnosti jsou oprávněni při výkonu zeměměřických činností v nezbytném rozsahu vstupovat a vjíždět na pozemky **po předchozím oznámení vlastníkov** (zvýrazněno soudem) **nebo oprávněnému uživateli pozemků**“*. Toto pochybení však nemá žádného vlivu na zákonnost rozhodnutí, jelikož žalobci nikterak nerozporují (a nerozporovali ani ve správním řízení) správnost proběhlého geodetického zaměření.

Konečně v poslední „procesní“ námitce žalobci uvedli, že přístup SSÚ v dané věci je evidentně předpojatý a šikanózní. Této námitce soud nepřisvědčil. Přes některá drobná pochybení SSÚ popsaná výše neshledal soud žádného důvodu domnívat se, že by předmětné správní řízení bylo vedeno předpojatým či šikanózním způsobem. Práva žalobců v řízení byla zachována a postup SSÚ lze označit za zcela standardní a v mezích zákona.

V další skupině námitek žalobci zpochybnili závěry správních orgánů o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na svých pozemcích. Úvodem soud uvádí, že při svém rozhodování vychází z judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06) a Nejvyššího správního soudu. NSS ve svém rozsudku ze dne 19. 8. 2013, sp. zn. 4 As 89/2013, uvedl, že *„Nejvyšší správní soud na tomto místě tedy shrnuje, že aby v určitém případě vznikla veřejná účelová komunikace, je třeba, aby byly naplněny její zákonné znaky uvedené v § 2 odst. 1 a § 7 odst. 1 silničního zákona, byl zde dán alespoň konkludentně v minulosti udělený souhlas vlastníka příslušného pozemku či jeho právního předchůdce se vznikem této komunikace, a aby tato účelová komunikace naplňovala důležitou komunikační nutnost a její funkce zároveň nebyla zajištěna soukromoprávním institutem“*.

Žalobci především namítli, že otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace nebylo možné řešit v rámci tohoto správního řízení. Tato námitka není důvodná. Podle rozsudku NSS ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 1 As 3/2013 *„v souladu s § 142 odst. 2 správního řádu platí, že správní orgán nepostupuje podle § 142 odst. 1 tohoto zákona (tj. nevydává deklaratorní rozhodnutí o existenci právního vztahu), pokud může o vzniku, trvání nebo*

zániku určitého právního vztahu buď vydat osvědčení, nebo může tuto otázku vyřešit v rámci jiného správního řízení. Toto ustanovení dopadá na nyní posuzovaný případ, neboť správní orgán I. stupně otázku existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace musel řešit v rámci jiného řízení, kterým bylo řízení o odstranění pevné překážky z této komunikace podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Vystane-li totiž v tomto řízení otázka charakteru účelové komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS)“. Soud tak konstatuje, že z judikatury správních soudů plyne možnost posoudit existenci veřejně přístupné účelové komunikace jako předběžnou otázku v rámci řízení o odstranění překážky z takové komunikace, aniž by bylo nutno zahajovat samostatné řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Postup SSÚ i žalovaného tak byl zcela v souladu se zákonem.

Pokud jde o otázku, zda vlastníci, resp. jejich právní předchůdci vyslovili s veřejným užíváním pozemní komunikace souhlas, vycházel soud z judikatury NSS, konkrétně z rozsudku ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 5 As 27/2009, podle kterého *„jestliže vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o účelovou komunikaci vzniklou ze zákona. Stačí, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace, v případě nesouhlasu musí však jít o aktivní jednání“*. Soud se zcela ztotožňuje se žalovaným, že v řízení bylo bezpečně zjištěno, že F. K. jako někdejší vlastník pozemků dotčených předmětnou cestou a současně jako právní předchůdce žalobce a) přenechal pozemky parc. č. , , jakož i pozemky další, po nichž vede předmětná cesta, obecnému užívání, a to přinejmenším konkludentně. Soud rovněž souhlasí se závěrem SSÚ, který neuvěřil čestnému prohlášení F. K. s poukazem na jeho rozpor s výpovědí učiněnou před SSÚ a rovněž na dokument, který podepsal v roce 1987, ze kterého plyne, že F. K. nejen, že užívání svých pozemků jako komunikace strpěl, ale dokonce toto užívání aktivně schvaloval, jelikož zachováním komunikace podmiňoval svůj souhlas s vybudováním žumpy (viz citaci z jeho prohlášení na str. 3 rozsudku).

Pokud jde o otázku nutné komunikační potřeby, pak soud předně konstatuje, že správní orgány dostatečně zjistily situaci v dané lokalitě a správní spis obsahuje dostatek podkladů, ze kterých lze posoudit, zda žalobci nabízené alternativy byly srovnatelné alternativy ve smyslu rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2010, sp. zn. 5 As 3/2009, podle kterého *„Předpokladem takového závěru musí být zejména zjištění, zda je případná alternativní veřejně přístupná účelová komunikace udržovaná, průjezdná i při špatném počasí a v zimním období, vhodná pro nezbytný obslužný provoz rodinného domu osob zúčastněných na řízení většími vozidly (např. popeláři, fekální vůz, dovoz paliva, hasiči, vůz záchranné služby apod.)“*. První žalobci nabízená alternativa spočívá v obnovení původní historické cesty. Soud však zcela souhlasí se SSÚ, který ve svém rozhodnutí uvedl, že *„existenci naléhavé komunikační potřeby zajisté nelze zpochybnit teoretickou možností výstavby (zřízení) nové komunikace. Při zvažování, zda v území existuje alternativa posuzované pozemní komunikace, je nutno vycházet ze stavu, který je dán v době rozhodování. Úvahy o tom, zda existuje hypotetická možnost zřízení nového či obnovení historického, v současné době však neexistujícího přístupu k dotčené lokalitě, nejsou při rozhodování silničního správního úřadu o povaze a kategorii určité dopravní cesty na místě.“* Ze správního spisu je nepochybné, že původní historická cesta nesplňovala v době rozhodování správních orgánů požadavky na komunikaci vůbec. Bude-li v budoucnu obnovena, může tuto alternativu nepochybně představovat, což může být předmětem např. žalobci nově vyvolaného řízení o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, pro projednávanou věc je však rozhodující její stav v době rozhodování správních orgánů.

Druhou žalobci nabízenou alternativou byla cesta vedoucí do obce Struhařov. Silniční správní úřad sice dostatečně vysvětlil (viz str. 4-5 rozsudku), proč je tato komunikace pro zajištění přístupu do lokality U H. velmi problematická, správní orgány se však již nezabývaly tím, zda důvody, pro které tuto komunikaci neuznal jako alternativu, nelze vztáhnout i na komunikaci na pozemku žalobců. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí SSÚ uvedl, že „další nesplněnou podmínkou vylučující charakter účelové cesty je reálný stavebně technický stav předmětných pozemků, kdy v zimě, na jaře a při dešti jsou zaplavovány vodou a stává se z nich mokřina“. Žalobce tedy jinými slovy zpochybnil, že cesta na jeho pozemcích je způsobilá plnit funkci veřejně přístupné účelové komunikace a má charakter komunikace podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí tuto odvolací námitku zcela opomněl a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Žalobci dále namítli (kromě námitek již vypořádaných výše), že žalovaný nesprávně vyhodnotil svědecké výpovědi O. M. st. a O. M. ml. Tato námitka není důvodná. Oba svědkové byli vyslechnuti za účelem zjištění, kdo je vlastníkem překážek na předmětné komunikaci, resp. kdo nechal tyto překážky zhotovit. Výpovědi svědků byly poté použity právě ke zdůvodnění závěru, že to byli právě žalobci, kdo na komunikaci umístil předmětné překážky. Toto je z okolností zřejmé navzdory poněkud matoucí dikci žalovaného, ze které by se mohlo zdát, že oba svědci vypovídali k otázce existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku žalobců. Tato žalobní námitka je tedy dle soudu spíše nedorozuměním, jelikož je zjevné, že při posuzování existence veřejně přístupné účelové komunikace jsou rozhodnutí správních orgánů opřena o jiné důkazy, než o výpovědi O. M. st. a O. M. ml.

Dále žalobci uvedli, že žalovaný dostatečně nevysvětlil, jak SSÚ splnil pokyny, dané mu v předchozím zrušovacím rozhodnutí žalovaného. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal, co svým předchozím rozhodnutím SSÚ vytkl, i že tyto nedostatky SSÚ napravil.

Konečně žalobci zpochybnili argumentaci žalovaného, že zápisy z porad zastupitelů nejsou relevantním důkazem. Ani tato námitka není důvodná. Soud sice souhlasí se žalobci v tom, že zápis z porady zastupitelů může být relevantním důkazem ve věci bez ohledu na to, zda termín „porada zastupitelů“ zákon o obcích zná či nezná, nicméně tato mylná úvaha žalovaného nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož (jak žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž uvedl) tato porada se týkala možné budoucí obnovy historické polní cesty, což však není pro projednávanou věc (z důvodů vyložených na str. 7 rozsudku) podstatné.

Z výše uvedených důvodů bylo napadené rozhodnutí krajského úřadu bez jednání zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) a s. ř. s.] a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby věc opětovně posoudil v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a zejména posoudil, zda pozemky žalobců mohou vůbec sloužit jako pozemní komunikace a pokud ano, porovnal stav takové komunikace s možnými alternativami, zejména s komunikací vedoucí do obce Struhařov.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli

ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 31.040,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání druhého návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a sepsání repliky k vyjádření žalovaného – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], snížené o 20 % (§ 12 odst. 4 téže vyhlášky) za každého ze žalobců, ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z částky 2 x 3.000,- Kč + 4x 1.000,- Kč, představující zaplacené soudní poplatky za podání žalob a za podání návrhů na přiznání odkladného účinku žalobám.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť těmto osobám neuložil splnění jakýchkoliv povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení těmto osobám v průběhu řízení nevystaly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. ledna 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová